

der ved Næringsveien paa en vis Maade kan gjøres Samfundet og mange Menneker. — Tillige vil jeg berigtige en Misforstaaelse, som det ærede Medlem gjorde sig skyldig i, idet han nemlig syntes at mene, at jeg for Lægernes Skyld havde villet modsætte mig Frigivelsen af Lægevirksomheden. Det har aldrig kunnet falde mig ind at have en saadan Tanke. Naar jeg har talt om, at det skulde være af Bigtighed, at de medicinske Studerendes Antal ikke formindskes, da har det sandelig ikke været i de medicinske Studerendes Interesse, men det har været i Befolkningens Interesse, idet jeg har ment, at det er af Bigtighed, at Lægevidensskaben ikke forsvindes og ikke sættes til Side. Naar der med Hensyn til de Erfaringer, som der i saa Henseende ere gjorte i Tydskland, blev gjort en Bemærkning af et andet æret Medlem (Ploug), da skal jeg dertil svare, at jeg tror ikke, at de Beretninger om Formindskelsen af Antallet af de medicinske Studerende ved de tydske Universiteter, som jeg sigtede til, og som findes i forskjellige tydske medicinske Tidsskrifter, alene angaa Berlin; det var kun et Exempel, som blev anført; og naar det ærede Medlem mente, at han kunde udlæde Noget af, at de Studerendes Antal er forøget i Wien, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at Wien ikke hører til det tydske Forbund, og der gjælder altsaa ikke den Lov, som der her er Tale om, ligesom det vist heller ikke er tvivlsomt, at Husleien, hvis Dyrhed i Berlin har paaberaabte sig som Grund til, at de medicinske Studerendes Antal der er aftaget, ganske vist ogsaa er meget dyr i Wien.

Ordningsregulering: Det ærede kongevalgte Medlem lige over for (Fischer) begyndte og sluttede sit Foredrag med en saa stærk Ubefaling af det foreliggende Lovforslag, at jeg dog ikke kan lade være at udtale min derfra noget afvigende Mening, navnlig da han ogsaa sagde, at hvis den ærede Minister skulde sætte Pris paa at faae Forslaget vedtaget aldeles usforandret, skulde han være med dertil. Jeg er fuldkommen villig til at indrømme, at Bestemmelserne i de to første Paragrafer ere heldige, for saa vidt de gjøre Forholdet noget friere, end Tilfældet er med den ældre Lovgivning, nemlig Forordningen af 5te September 1794, og dette gjælder navnlig ogsaa den Bestemmelse, som blev nævnet af det ærede kongevalgte Medlem, at Personer, som ved en enkelt Leilighed udøve en saadan Lægevirksomhed uden Betaling, ikke skulle straffes. Jeg skal i Forbigaaende med Hensyn til dette Spørgsmaal bemærke, at jeg tror, det

beror paa en Feiltagelse, naar det ærede Medlem mente, at f. Ex. en Kone, der kurerede paa sine Børn eller sin Familie ved et eller andet Husraad, vilde kunne straffes for Kvalfalveri. Dette tror jeg ikke; thi jeg mener, at om end ikke efter Lovgivningens Bestemmelser, saa dog efter den Praxis, der er indført igennem Domstolene, henhører det at give Husraad ikke under Kvalfalveri, og denne Bestemmelse, tror jeg, maa blive staaende ved Siden af det foreliggende Lovforslags Bestemmelser. Men lige saa villig jeg altsaa skal erkende det Gode ved § § 1 og 2 — i hvilken sidste der ogsaa for Enhver, som har en eller anden særegen Kundskab og Dygtighed til at helbrede visse bestemte Sygdomme, er aabnet Udgang til at kunne øve en dertil indskrænket Virksomhed, — og lige saa vist som jeg med det ærede Medlem, der først talte (S. Andersen), skal erkende, at der kan gives Menneker, der uden at have studeret Lægevidensskaben kunne have en eller anden enten naturlig Begavelse til at helbrede eller en tilfældig Kjendskab til visse Sygdomme, og som derfor ikke bør fortrædiges i deres Virksomhed i den Retning, ligesaa uforklarligt er det mig, at det kan siges, at Lægevirksomhed uden at gjøre Skade kan udøves med Hensyn til alle Sygdomme af Personer, som ikke have studeret Lægevidensskaben. Naar derfor Lovforslaget gaar videre end de to første Paragrafer, idet det nemlig i § 3 giver Enhver uden Hensyn til, om han besidder Kjendskab til Lægekunsten eller ikke, Ret til at udøve Lægevirksomhed — ganske vist med Undtagelse af visse Sygdomme og under en vis Begrændsning — saa tror jeg ikke, man kan sige, at en saadan Virksomhed kan udøves af Qvemkomhelst uden Skade. Jeg er derfor heller ikke enig med den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Kreds (Ploug), naar han sagde, at det er urigtigt at fortrædige eller forfølge Kvalfalvere, naar der ikke stete bevistlig Skade; thi jeg paastaar: det er umuligt Andet, end at der maa ske Skade, naar en Person, der aldeles ikke forstaaer sig paa Lægevidensskaben, indlader sig paa at udøve Lægevirksomhed. Jeg skulde derfor være meget tilbøjelig til at slutte mig til det ærede 4de kongevalgte Medlems Udtalelser. Det forekommer mig, at den ærede Minister i det Foredrag han holdt, da han forelagde dette Lovforslag, selv var meget i Tvivl om, hvorvidt Reglerne i § 3 og følgende Paragrafer kunne gjøres til Lov uden at udsætte Samfundet for de Farer, der følge af sliq Lægevirksomhed. Der er et saa stort Spring mellem de 2 første og de følgende Paragrafer, at det ser ud,